

A woman in a white, tiered, sleeveless dress is walking away from the camera on a sandy beach. The ocean waves are breaking on the left side of the frame. The scene is brightly lit, suggesting a sunny day. The woman's shadow is cast on the sand to her right.

Valguse värv

New York Timesi bestsellerite autor

Karen White

Originaali tiitel:
Karen White
The Color of Light
2005

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või fiktiivselt kasutatud, ja igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriasutustega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Irma Aren
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Karen White, 2005

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E04394321
ISBN 978-9949-82-739-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*See raamat on pühendatud minu kallile Meghanile,
kes andis mulle selle pealkirja, ja minu jumalale,
kellelt tulevad kõik head asjad.*

TÄNUSÕNAD

See raamat oli tegemisel mitu aastat rohkete pauside ja alustamis-
tega. Tahaksin tänada neid paljusid inimesi, kes mind pauside ajal
toetasid ja jätkama panid: minu kaaskirjutajad GRWs, eriti Debby
Giusti; Sandra Popham, minu „fänn number üks“; ja kõige suure-
pärasemalt toetavat kriitikutegruppi, keda ette kujutada võib:
Wendy Wax, Susan Crandall ja Jenni Grizzle. Siiras tänu teile kõigile
olemast pehme puhver kõvade löökide vastas.

Aitäh kannatlikkuse, armastuse ja toetuse eest ka minu pika
meelega perekonnale: Timile, Meghanile ja Connorile. Aitäh teile, et
te ei kurtnud (liiga palju) valmistoitude ega pesuhunnikute üle ning
et ajate mind naerma, kui ma enda pead vastu seina taon.

Lahked Lõuna-Carolina Pawleys Islandi inimesed, aitäh teile,
et jagasite oma inspireerivat saart ühe isehakanud kohalikuga, ja
politseiuülemale Guy Osborne'ile võimaluse eest pilk Pawleys Islandi
õiguskaitsesse heita. Vabandan juba ette igasuguse omapoolse loo-
mingulise vabaduse kasutamise pärast, et fakte ilukirjandusega
kokku sobima panna.

Aitäh ka Wally Lindile, kuriteopaiga vanemanalüütikule. Sinu
teadmised ja valmisolek aidata oli väga palju enam kui kohuse-
tunne, ja ma olen siiralt tänulik.

Viimasena, kuid mitte vähem tähtsana, aitäh minu agendile
Karen Solemile, et ta ei loobunud, minu toimetajale Cindy Hwan-
gile, et ta sellesse raamatusse uskus, ja St. Jude'ile, kes tõepoolest
kuulab.

Kuid selline mõõn, et liikumine unine näib,
Liig ramb, ei müha ega kohu.
Kui see, mis piiritust sügavusest käib
Pöördub tagasi koju.

„Crossing the Bar“
Alfred, Lord Tennyson

1. PEATÜKK

Jillian Parrish seisis paljajalu oma tagaaias, varbad jahedas rohus konksus, ja pani käed ümber oma teleskoobitoru. Vaadates läbi kitsa ava ja surudes tagasi hirmu pimedate kohtade ees, kesken- dus ta valgusetäpiketele, mis moodustasid Kentauri tähtkuju. Ta astus aeglaselt tagasi, vaatas üksisilmi öötaevasse teeseldes, et rohi ta jalge all oli sõmer liiv ning et ta tegelikult kuulis ookeani iidset rütmi tähti magama kiigutamas. Ta mõtles surematule kentaurile, kui too anus jumalaid, et nood tema piinale lõpu teeksid, ja kuidas Zeus oli armuheitvalt tal surra lasknud ja talle seejärel tähtede kes- kel koha andnud.

Jillian istus murule soovides, et temal oleks selline valikuvõima- lus. Ta keerutas sõrmuseid sõrmes ja kehtas õlgu. Tema eksabikaasal oleks ükskõik ja ta vanemad lihtsalt ei lubaks seda. See põhjustaks neile ebamugavust, kui neil tuleb politseiraporti jaoks tema nime meelde tuletada ja näha teda iga kord, kui ta nende kohale kõrgele taevasse kerkib, tema taevanägu pidev meeldetuletus nende äpar- dumisest luua laps, kes nende tähelepanu vääriline on.

Ta vaatas tillukest teemandiga kihlasõrmust, mis oli tema vana- ema kuldsõrmuse kõrval. Jah, oli ka teisi pelgupaiku peale igave- seks taevasse kõlkuma jäämise, aga nagu ta oli selgeks saanud, neil kõigil oli oma hind. Ühe kiire liigutusega tõmbas ta teemantsõrmuse sõrmest ja viskas selle kõrgele öötaevasse, valge kivi korraks taga- veranda lambipirnivalguses vilksatamas, ning seejärel nagu langev täht maapinnale tagasi kukkudes.

End püsti ajades Jillian ohkas, tänades mõttes oma vanaema talle muinasjuttudest ja mütoloogiast rääkimise eest, pehmemdamaks teravaid servi elul, millesse ta oli sündinud. Mitte et need oleksid teda kuidagi ette valmistanud Hootersi ambitsioonikate noorte ettekandjate või abikaasa jaoks, kes oli lõpuks loobunud üritamast saada abielus vastu sama palju armastust, kui ta ise andis.

Statiivi kokku pannud ja teleskoobi üles võtnud, läks Jillian komberdades läbi pika rohu maja poole, et pakkimine lõpetada. Ta peatus tagatrepi juures veel viimast korda Georgia öötaevasse vaadates. Üle taevavõlvi sööstis oma lühikese elu elanud langev täht ja sama äkitselt nägi Jillian Parrish Ryan oma elu täiskasvanud naise selgusega. Kolmekümne kahe aasta vanusena võiks ta lõpuks muinasjuttudesse ja õnneliku lõpuga lugudesse uskumise lõpetada ning hakata aru saama, mis tegelikult pimedas tema voodi all elutseb.

„Jilly-bean?“

Kätt oma paisunud rasedakõhul hoides pööras Jillian end oma seitsmeaastase tütre poole, hilise märtsikuu päike tema heleblonde juukseid suudlemas ja neid kuldseks muutmas. Ta lõi Volvo universaalil tagaukse kinni, enne kui vastas. „Mis on, kullake?“

„Kas lihavõttejänku suudab meie uue maja üles leida?“

Jillian oli kõik need jänkud, šokolaadimunad ja pastelltoonides kübarad unustanud. Lahutusejärgse kolme kuu hägus oli tal olnud raske meeles pidada pead pesta või voodist välja tulla, veel vähem mäletas ta seda, et jõuluvana ja lihavõttejänku endiselt tema elumaastikul uitamas on. Ta tõstis käed ja hõõrus meeleskohti nõrgas lootuses, et see võib ehk hajutada peavalu, mis näis kohe pealispinna all ähvardamas olevat. „Neetud,“ ütles ta vaikselt.

„Sa ei peaks vanduma.“ Grace kallutas näo ootusrikkalt ema poole. Jillian vaatas teda nii, nagu tõesti näeks last esimest korda mitme kuu jooksul, ja märkas, et blond tukk oli liiga pikk. Tema pilk langes allapoole ja ta nägi väikeste jalgade otsas sädelevaid punaseid Dorothy kingi, neid, mida ta ähmaselt mäletas, et oli prügi-kasti visanud. Need ei olnud vähemalt valged. Mitte kunagi valgeid

kingi enne lihavõttepühi. Jillian peatas end õigel ajal. Ema õpetused näisid alati valivat kõige halvemaid aegu, mil tagasi tulla ja teda kummitada.

Jillian lükkas juuksed tütre kahvatult laubalt ära. „Vabandust... sul on õigus. Ma ei peaks vanduma. Ja lihavõttejänku leiab su üles, Gracie. Ma luban.“

Grace ronis auto tagaistmele. „Kus Spot on?“

Justkui märguande peale sööstis musta-hallitriibuline kass Jillianist mööda autosse, oma ümarat tagumikku Grace'i sülle seades. Ta põrnitses Jilliani jahedate roheliste silmadega ning nende pilkudes oli kokkulepe. *Mina talun sind neis kitsastes oludes ja sina talud mind. Me oleme vaid kolmekesi ja me peame õppima, kuidas läbi saada.* Jillian vaatas, kuidas Grace kassi kallistas, justkui oleks too koer, ning saatis kassile kinnitava pilgu, enne kui ukse sulges.

Vaadates veel viimast korda tellistest koloniaalstiilis maja, mis oli olnud peaaegu kümme aastat tema elu nurgakiviks, silmas ta Ricki kiiktooli, seda ainsat mööblieset, mida mees tahtis ja mida ei olnud ära müüdnud, minema viidud ega lattu pandud. See liikus tuules justkui hüvastijätuks lehvitades, viimane rünnak Jilliani närvide pihta. Trepist üles minnes võttis ta suust nätsu ja vajutas selle korvtoolile, kus see ebatavaliselt kuuma märtsipäikese käes sulab. Seejärel, rohkem pilkugi heitmata, istus ta rooli taha, laps tema sees raevukalt protesteerides põtkimas, ja lükkas autole käigu sisse, et alustada oma elu kõige pikemat reisi.

Vahemaa Atlanta ja Lõuna-Carolinas asuva Pawleys Islandi vahel ei olnud eriti pikk ega raske, kuid sellest hoolimata pigistasid ta käed kogu teekonna ajal rooli, nii et sõrmenukid valged. Ta ei olnud kunagi omapäi olnud, ei olnud kunagi reisinud mingit vahemaad juhikohal istudes. Ta oli alati olnud lapselaps või tütar ja seejärel abikaasa, mis kõik vabastasid ta vajadusest rooli taha istuda ja otsustada, millises suunas ta minema peaks. Paremas reas teosammul edasi liikudes püsis ta teeserval ja eiras teiste juhtide pilke, kui nad temast mööda põikasid teda kiirustamisetolmu maha jättes.

Gracie laulis endamisi, kui oma värviraamatutes pilte värvis, ja magas siis. Spot sättis end tema kõrvale, valvsad silmad lõpuks

sulgumas. Jillian riskis veel ühe pilgu tahavaatepeeglisse heita ja nägi Grace'i väikest suud naeratuses kaardumas. Vanaema Parrish ütles, et Jillian oli ka kunagi magades naeratanud. See juhtub siis, oli ta selgitanud, kui väikesed tüdrukud inglitega räägivad. Jillian muigas, kui uuesti teele vaatas. Kui vaid inglid talle oma ajast mõne minuti annaksid, võiks ta neile tiraadi maha pidada.

Tüdruk ohkas ja pööras pead ning Jillian märkas üht lohukest tema vasakus põses, kui laps laiska magaja naeratus naeratas. Jilliani kurk tõmbus kokku ja ta mõistis taas, miks ta oli tüdrukule Grace* nimeks pannud. Sünnist saati oli tütar olnud tiheda rohelise rohu laik tema siinilmas elatud aastate kivisel mäel. Neil ei olnud mitte midagi ühist ja nad isegi ei sarnanenud teineteisega, aga ta tundis, et kusagil sügavas sisimas on midagi, mis neid kaht kokku ankurdab. Ta ei olnud lihtsalt kindel, mis see on.

Jillian vaatas kõrvale, tundes närvivat süütunnet end taas ründavat. Süütunne teadmise pärast, et ta ei olnud kunagi üldse tahtnudki sellesse maailma last sünnitada. Ta pidi peaaegu naerma hakkama, kui laps tema sees talle ribidesse põtkis, teda oma olemasolust meenutades. *Kaks last*. Kuidas see juhtunud oli? Seekord naeris ta vaikselt, leides selle olevat tunduvalt lihtsam kui alternatiiv.

Liiklus hõrenes, kui ta pööras lõuna poole 501. kiirteele, ning ta leidis julgust käsi raadio poole sirutada ja ühel kantrikanalil muusika kõvemini mängima panna. Lillakate pilvede raske loor hoidis taevast nagu isa käsi oma vastsündinud lapse pea all ning Jilliani meeoleolu muutus tema hinge ümber olevas mudas. Ehkki ta oli Atlantat rohkem kui kolmkümmend aastat koduks kutsunud, võttis Lõuna-Carolina tasase maastiku soolasoode soolane õhk teda alati tervitades vastu kui oodatud ja väga armastatud tütart.

Võib-olla oli asi mälestustes Lõuna-Carolina suvedest, mis panid niisket õhku ja õõtsuvaid lehvikpalme näima rohkem kodu moodi kui suurlinn, milles ta üles kasvatati. Jillianil oli lubatud Pawleys Islandil rannamajas elanud vanaemal igal aastal külas käia ja need suved elasid Jilliani mälus endiselt kui säravad laigud tema lapse-

---

* Grace – kaunidus, graatsia. *Tlk*

põlve troostitul horisondil. Koos vanaema Parrishiga veedetud pikad päevad olid olnud päevad, mis olid täis merikarpide kaevamist ja teokarpide kogumist, ja siis, kui ta vanemaks sai, oli neis ka tema esimene armumine ja esimene suudlus. Aga need suved olid olnud tema pelgupaigaks ja ta teadis, et tema ja ta tütar vajasisid praegu just seda. Kuigi vanaema oli siitilmast juba ammu lahkunud, oli lakkamatu tõmme, mida Jillian oma vanaema saare vastu tundis, tema südames sama värske nagu suvise rohu lõhn.

Jillian kissitas hämaruses silmi, järgides Georgetowni suunda 17. kiirteele juhtivaid teeviitasid. Ta sõitis veelgi aeglasemalt, määrgates uusi golfiradu, rannamööbli poode ja maitsetuid turistile mõeldud poode, mille eesused olid maskeeritud hai lõugadeks. Ta pööras ära, vaadates otse ette, möödudes Murrells Inletist ja Litchfield Beachist. Ta vaatas uuesti kõrvalistmel olevat kaarti, ilma seda tegelikult nägemata. Peaaegu kohal.

Hämarik laskus madalamale, lillad pilved olid nüüd teed andmas hiiglaslikele tumedatele varjudele, kui Jillian kiirteelt väikesele kaherealisele North Causeway Roadile pööras. Sellest oli möödas rohkem kui kuusteist aastat, kui ta viimati Pawleys käis, aga tee oli tema jaoks tuttav nagu ta oma peopesa. Soo ööhääled hõljusid läheduses, täites ta veidra seguga kartusest ja erutusest. Ta keeraradiol, kus mängiti nüüd Carolina vanu rannalaule, heli maha, et kuulata paremini härgkonnade kõvahäälet krooksumist.

Grace liigutas end tagaistmel ja jõnksatas siis sirgelt istuma, täiesti ärkvel. „Jilly-bean, pea auto kinni. Lauren ütleb, et me peame kohe auto kinni pidama.“

Jilliani käed libisesid roolil. *Milleks see nimi, Gracie? Kõikidest nimedest, mida sa oma kujuteldavate sõprade jaoks kasutad, milleks just see?* Ta sundis hääle leebe püsima. „Me oleme peaaegu kohal, kullake. Ma arvan, et sa nägid lihtsalt halba und.“ Ta heitis pilgu teeäärele, kus parem serv näis sohu kaduvat, vana Pelican Inni tuled kauguses kumamas. Ei ees- ega tagapool olnud näha ühegi auto tulesid. „Kõik on hästi.“

Auto ette jooksis midagi kiiret ja tumedat ja maadligi hoidvat. Jillian vajutas tugevalt pidurit, ABS rütmiliselt pumpamas. Hõõguvad

kollased silmad põrnitsesid talle vastu, kui ta ootas iiveldamaajavat, pehmet loomakeha tabava terase mütsatust. Ta pööras rooli vaistlikult järsu liigutusega vasakule, pannes auto üle tee libisema ja metallist kaitsepiiret tabama, õhkpadi talle teravalt näkku lajatamas.

Silmi pilgutades, istudes korraka vaikselt autos, üritas Jillian keskenduda armatuurlauale, kus tuled helendasid tuhmis visaduses, samal ajal kui tema laubalt tilkus sülle midagi sooja ja kleepuvat.

Grace tegi turvavöö vaikselt klõpsatusega lahti ja ronis siis käetoole, et ema põske silitada. „Kõik on hästi, Jilly-bean. Kõik saab korda.“